

[Holdgaard.]

hvad den har Lov til. Jeg ved ikke, hvordan den kommer ud af det med Indenrigsministeren, men det gaar vel nok.

Men saadan ligger det, og det beviser, at der i høj Grad er Trang til Stede til at give Kommunalbestyrelserne denne Frihed. Jeg vil derfor absolut hævde, at det er uberegtiget og ubilligt og uretfærdigt overfor de trængende ude i Kommunerne, at de to Oppositionspartier her vil modsætte sig dette Lovforslag, der kun gaar ud paa dette ene simple at give Kommunalbestyrelserne Frihed til at skønne, hvorvidt der er Trang til Stede, og give dem Lov til at imødekomme denne Trang. Det er det, der blev konstateret her gennem de to Ordføreres Udtalelser, at det vil Oppositionspartierne ikke gaa med til.

Dette er paa en vis Maade en Tilfredsstillelse, idet det skaffer Klarhed med Hensyn til, at man intet vil, men det er jo en sørgelig Kendsgerning for de paagældende Mennesker og for de Kommuner, som ikke kan faa Anledning til at imødekomme den Trang, der er til Stede. Og til Trods for, at jeg ellers ikke er Tilhænger af paa nogen Maade at appellere til Landstinget, saa vil jeg dog alligevel, for de gamle og for Invalidernes Skyld, haabe, naar dette Forslag nu gaar over til Landstinget, at saa Medlemmerne der vil have noget mere Hjerte for og Føling med disse Mennesker, som vi her lovgiver om.

Med disse faa Bemærkninger kan jeg paa det bedste anbefale Tingets Medlemmer at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Socialministeren (Steincke): Jeg ved ikke, i hvilket Formaals Tjeneste jeg efter det, der hidtil er passeret, nu skulde give mig til at holde en længere Tale. Jeg vil dog gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger til de almindelige Udtalelser, der er fremsat, særlig fra de ærede Ordførere for Venstre og det konservative Folkeparti.

Den ærede Ordfører for Venstre begyndte med at indrømme, at der godt kunde tænkes enkelte Tilfælde, hvor der burde ydes noget mere, men han vilde i høj Grad havde det nærmere begrundet og oplyst, i hvilke Tilfælde der burde ydes mere. Den ærede Ordfører talte overhovedet, som om det i Bibelen eller et andet højtideligt Sted var fastslaaet, hvilket Beløb der egentlig burde ydes til Aldersrentenyderne eller Invalididentnyderne saaledes, at naar — som han hævdede — det Beløb, de fik efter 1927, er lige saa meget værd i Kroner

som det Beløb, de fik før 1927, saa havde man *eo ipso* i Overensstemmelse med dette bibelske Ord, eller hvor han nu har det fra, godtgjort, at saa var der heller ikke nogen, der trængte til noget her i Landet.

Jeg tror ikke, at den Fremgangsmaade er anvendelig. Jeg tror, man altid heroverfor vil kunne hævde, at det vil være rimeligt, uanset hvilke Regler man fastsætter, at have et bestemt Beløb til Raadighed for Kommunalbestyrelserne til ad rent skønmæssig Vej at afhjælpe de værste Mangler ved den bestaaende Ordning, og det er jo ikke andet, dette midlertidige Forslag gaar ud paa.

Den ærede Ordfører hævdede, at Flertallet havde nægtet at fremme Spørgsmaalenes Besvarelse. Derom ved jeg ikke noget. Jeg ved, at der er fremsendt en hel Regn af Spørgsmaal til Socialministeriet, der har besvaret alle de Spørgsmaal, der blev fremsendt, saa vidt det var os muligt, og erklæret os villige til at besvare Resten, hvis Udvalget maatte ønske det, men ganske vist tilføjet, at hvis vi skulde besvare Resten, maatte jo samtlige Kommuner høres, hvilket vilde faa til Følge, at der ikke havde kunnet blive Tale om at yde Brændsel i denne Vinter, og det var det, Forslaget nærmest gik ud paa. Derefter har Flertallet formodentlig ment, at de Spørgsmaal, der er fremsendt, var besvaret saaledes, at der i hvert Fald var fremkommet tilstrækkelige Oplysninger til at lade Kommunerne selv afgøre, om de ønskede at hjælpe paa de Omraader, her er Tale om.

Den ærede Ordfører for Venstre og ikke mindst den ærede konservative Ordfører blandede dette Spørgsmaal om den midlertidige Lovgivning sammen med Spørgsmaalet om den samlede Revision af Sociallovgivningen. Jeg ser ikke, at disse to Problemer har noget med hinanden at gøre, udover dette ene, at den midlertidige Lovgivning har til Formaal at afhjælpe rent skønmæssigt den Trang, som alle erkender der i hvert Fald hist og her er til Stede, saa længe indtil man kan blive enig om den endelige Lovgivning; og det ved vi alle, at uanset om Lovforslag derom kan fremsættes i den nærmeste Fremtid, er det givet, at et saa stort Lovomraade ikke kan blive endeligt behandlet i Rigsdagen hverken i denne Vinter eller maaske næste Vinter.

Men hvad vil det saa sige, at der i den Tid ikke skal gives Kommunerne Adgang til at afhjælpe den Trang, der er? Det vil sige, at Aldersrentenydere og Invalididentnydere, som særlig trænger til Brændsel,